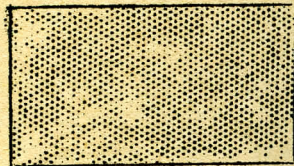

איש השמחה / שלמה בורכרד

לא מחקבל על הדעת לכתוב על אריה והוא איננו. שכל כך אהב את החיים ונקטף מאתנו.

את אריה ז"ל היכרתי עוד בשנת 1934, ואני אז עולה חדש בגשר, הבניה בדלהמיה התחילה, וקבוצת חברים עבדו באותו הזמן בעבודות חוץ בבנין בחיפה כשרק סוף השבוע בערב שבת היו חוזרים הביתה. הימים היו ימי קיץ חמים ביוחר, ובכל זאת אחרי ארוחת הערב, היו החברים מתאספים בחדר-האכילה סבאב שלהן גדול ופצחים בשירה, תחילה שירי שבת שקטים עד לשירה אדירה. בסוף פינו את השלחנות ורקדו הורה סוערת. חשומת לבי נפלה אז על בחור שחרחר ויפה תאר ובעל מרץ רב שהוביל בראש הסור את הרוקדים, ובו בזמן שרקד, ניגן במפוחית פה. רקד שעה ארוכה ללא הפסקה כחום הגדול ששרר שם. לעולם לא אשכח את הימים ההם. וכך עומד אתה, אריה, לפני עד היום.

בגמר העבודה בחיפה הצטרף אריה לעובדי הבנין בדלהמיה (היום אשדות). מאז עבדנו ביחד שלש-עשרות שנים עם הפסקות קטנות, עת הוטלו עליו חפקידים שונים מהוץ לבית. נעים היה לעבוד במחיצתו. היה הרוח החיה, חמיד עליז ושמה, בעל מרץ ובעל-עיצוח, ודאג להתקדמוח הבניה. עד ימיו האחרונים, וההליכה כבר קשתה עליו, היה מבקר בבנין ומחעניין בנעשה. חברים שדאגו ושאלו לשלומו היה עונה: "שלומי טוב!" למרות הסבל והכאבים לא היה מחאונן, להיפך, אריה שכל כך אהב את החיים לא ויתר להשתתף בשמחות וחמיד היה במרכז כל מסיבה והכנים את רוח החיים האופיינית לו.

כך אזכור אותך לנצח, כי היית לי חבר נאמן ולמדת אותי חוכמת חיים.